

Guanyar el referèndum amb la mobilització des de baix

written by Lluita Internacionalista | 5 de juliol de 2017

El 9 de juny el president de la Generalitat fixava la data de l'1 d'octubre i la pregunta pel referèndum. Al cap de dos dies entre 30.000 i 40.000 persones sortien al carrer per donar suport al referèndum. La resposta del Govern Rajoy va ser entre el menyspreu i l'amenaça, tot dient que té preparada tota la bateria de mesures per impedir-ho, i per mostra convoca el 19 de juny la cúpula de l'exèrcit a Barcelona. Comença el compte enrere. Però en el xoc previsible el que compta no seran les declaracions i accions dels dos governs, sinó les forces socials que hi ha al darrere, d'una banda la mobilització popular i de l'altra l'aparell de l'estat monàrquic.

En el bloc constitucional monàrquic contra el dret a l'autodeterminació no hi ha novetats: el "nou" PSOE s'alinea amb el Govern i, a Catalunya, Iceta fa el trist paper de teloner de les proclames enceses de C's i PP. Totes les mirades es giren cap als Comuns que inicialment es desmarquen de la convocatòria de referèndum amb exigències que, per impossibles, es giren contra la convocatòria. Però immediatament els creixen les tensions internes, amb una ICV (Coscubiela) més bel·ligerant amb la convocatòria, Podem Catalunya (Fachín) més receptiu i els Comuns (Colau/Domènech) que miren de guanyar temps. Però el dilluns 12 de juny es refà la unitat "sobiranista", Comuns amb JxSí i la CUP en suport de Nuet, portaveu de CSQEP que ha de declarar davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per haver permès des de la mesa del Parlament la votació del referèndum. I és que l'espai quasi inexistent que cerquen els Comuns –i que intenten compartir amb les direccions sindicals de CC00 i UGT- es fa zero quan l'estat actua amb la repressió. Però sense repressió, com podrà Rajoy evitar el referèndum? Aquesta és la

quadratura del cercle.

La importància dels Comuns, més enllà d'alguns escons més, rau en què avui són el referent majoritari dels i de les treballadores de Barcelona i el cinturó industrial que els van donar els vots decisius per ser primera força a les eleccions legislatives. L'obrer/a catalana, sovint nascut a la resta de l'estat s'ha mirat amb expectació però a distància les grans mobilitzacions per la independència, però també ha rebutjat clarament de participar de les manifestacions minoritàries que C's o el PP (amb alguns sectors del PSC) han fet per la unitat d'Espanya. Per què una cosa és que vegin clara la independència, i l'altra que sàpiguen que el PP, com ara C's, són els dos instruments de la patronal.

La classe obrera catalana acabarà sent –com ho va ser el 1934– determinant en el naixement de la República catalana. No només en termes numèrics, en el fet que fa decantar abassegadorament el cantó del referèndum i la república perquè com sempre és qui menys té a perdre i més a guanyar. També perquè és qui té a les mans instruments indispensables per aturar la repressió com la vaga general. Perquè són el pont més directe al fet que la solidaritat amb Catalunya s'entengui arreu de l'estat i a l'exterior. I com a tantes altres confrontacions, les mobilitzacions que es facin a Bilbao, Madrid o Sevilla seran determinants per aturar els cops de l'estat que de ben segur vindran. I no només com una mostra de solidaritat, sinó com una palanca per començar a esquerdar el règim hereu de la dictadura que oprimeix els treballadors i treballadores d'arreu de l'estat.

Els dos actors principals des de l'escena política parteixen amb extraordinària debilitat interna. El Govern Rajoy amb dificultats per mantenir la governabilitat, fent equilibris, creuat per la corrupció que és un insult constant davant les difícils condicions de vida i pobresa que pateix la gent treballadora. Però no és menys veritat que aquesta corrupció també afecta la burgesia catalana i els seus representats

polítics, amb el PDeCAT i Mas al capdavant. El cas Gordó n'és el darrer exemple. La seva debilitat però va més enllà de la corrupció i rau en què és el govern continuador de les retallades i privatitzacions, en el que no tenim cap confiança. Per això cal la mobilització i encara és més il·lusionant el futur, perquè si guanyem la república, aquesta tindrà un fort contingut social. I, perquè si guanyem la república catalana, aquesta girarà a l'esquerra. La mobilització ha de forçar el Govern a arribar fins al final.

Important en aquesta recta final pot tornar a ser la CUP-CC, que s'ha mantingut amb perfil baix i va deixar perdre ser l'interlocutor clar de les classes populars en el vot dels pressupostos. Cal una acció decidida en la lluita pel referèndum i pel sí que connecti amb la problemàtica social, que hi doni resposta, que impulsi la mobilització.

Cal desplegar la més àmplia campanya pel suport popular al referèndum i pel sí, amb la constitució de **plataformes àmplies des de l'esquerra pel referèndum i pel sí**, per treballar fàbriques i barris populars. La preparació de l'11 de setembre serà determinant per demostrar la capacitat mobilitzadora.

Ens cal respondre amb la **mobilització com a resposta** a les provocacions i **a la creixent repressió de l'estat**. Si s'arriba a detencions, suspensió d'institucions o a la imposició per la força, cal **reclamar la convocatòria de la vaga general**.

Caldria cridar des de la CUP-CC a una reunió urgent de partits, moviments i tota mena d'entitats de tot l'estat per organitzar una **Plataforma pel dret a decidir dels pobles**, per desplegar una campanya de solidaritat pel dret d'autodeterminació i contra la repressió. El SAT o Bildu ja s'hi han mostrat disposats. La celebració del referèndum i la república a Catalunya obre el camí per desfer-nos arreu de la Monarquia que va deixar Franco. Només amb aquesta ruptura democràtica (que no es va deixar fer al 78) és possible obrir una nova via de relació entre els pobles i de garantir els drets de la població treballadora. També cal articular des

d'ara iniciatives a escala internacional des de l'esquerra europea i mundial en defensa dels drets democràtics que neguen l'Estat Espanyol i la Unió Europea.